

[Ministeren for skatter og afgifter]

lertid bevirke, at flere skatteydere end efter de gældende regler vil få nedsat indkomst- og formueskatten til staten som følge af reglen i udskrivningslovens § 5. Provenutabet herved vil i 1980 udgøre ca. 100 mill. kr. Den samlede forøgelse af skatterne til staten bliver herefter ca. 730 mill. kr.

Idet jeg i øvrigt henviser til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, skal jeg anbefale lovforslaget til en velvillig og hurtig behandling i tinget.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove m. v. (Omlægning af fradraget for private renteudgifter).

(Lovforslag nr. L 65).

Lovforslaget går ud på – i løbet af en år-række – at omlægge fradraget for private renteudgifter fra et fradrag i indkomsten til et fradrag i de beregnede skatter, således at fradragets værdi bliver den samme uanset indkomstens størrelse. Omlægningen skal dog kun omfatte private nettorenteudgifter, således at det alene er den del af de private renteudgifter, som overstiger de private renteindtægter, der skal omlægges til et fradrag i skatten.

Efter de gældende regler kan renteudgifter med ganske få undtagelser fradrages ved indkomstopgørelsen, hvad enten der er tale om en erhvervsmæssig renteudgift eller en renteudgift af privat karakter. I det omfang renteudgiften ikke har sammenhæng med erhvervsudøvelse, er der imidlertid efter regeringens opfattelse ingen rimelig begrundelse for, at den skattefordel, som fradragsretten indebærer, skal være større for de højere indtægter end for de lave. Den gældende fradragsret giver en skattefordel på 65–70 pct. for de høje indtægter mod 40–45 pct. for de lave. Dette forhold har uden tvivl medvirket til, at fradraget for renteudgifter gennemgående udgør en større andel af indkomsten, jo højere denne er. På denne måde har fradragsretten for private renter i nogen grad neutraliseret den progression i beskatningen, som er tilsigtet med skatteskalaen i udskrivningsloven.

Omlægningen af fradragsretten skal som nævnt alene omfatte de private renteudgifter. Derimod skal der fortsat være fradrag for

erhvervsmæssige renteudgifter. Regeringen har også fundet det rimeligt, at der fortsat skal være fradrag i indkomsten for renter af statslige eller statsgaranterede studielån.

Det forhold, at private og erhvervsmæssige renteudgifter skal behandles forskelligt, medfører, at der skal sondres mellem private og erhvervsmæssige renteudgifter. Udgangspunktet ved denne sondring skal efter forslaget være, at en renteudgift skal betragtes som privat, medmindre den skattepligtige godtgør, at renteudgiften er afholdt som en driftsudgift i forbindelse med selvstændig erhvervsvirksomhed. Det er herefter afgørende, at den skattepligtige godtgør, at låneprovenuet er anvendt erhvervsmæssigt.

Sondringen mellem de private og de erhvervsmæssige renteudgifter må antages at medføre visse vanskeligheder for såvel skattemyndighederne som de skattepligtige. Disse vanskeligheder må nok antages at blive størst i de første år efter omlægningen.

Ved bedømmelsen af omfanget af disse vanskeligheder må det tages i betragtning, at det store flertal af skattepligtige er lønmodtagere eller pensionister, som ikke driver selvstændig erhvervsvirksomhed. For disse vil der derfor ikke blive tale om at opdele renteudgifterne i en privat og en erhvervsmæssig del.

For selvstændige erhvervsdrivende, hvis skattepligtige indkomster, før fradrag af private renteudgifter, ikke overstiger proportional-skattegrænsen, vil opdelingen af renteudgifterne heller ikke have den store betydning. Den skat, de skal betale, vil være den samme, hvad enten renteudgifterne bliver anset som private eller erhvervsmæssige.

Som allerede nævnt er det alene den del af de private renteudgifter, som overstiger de private renteindtægter, der skal omlægges til et fradrag i de beregnede skatter. I det omfang private renteudgifter modsvares af private renteindtægter, er der således fortsat fradragsret i indkomsten for renteudgifterne. Herved undgår man at tilskynde de skattepligtige til – alene af skattemæssige grunde – at afhænde rentebærende fordringer for at nedbringe deres gæld.

Ved private renteindtægter skal efter forslaget forstås de renteindtægter, som ikke er renter af virksomhedens driftskapital.